

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 501/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mestskej časti B. v konaní vedenom pod č. soc. 176/2003-642093-Já a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2012 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestskej časti B. (ďalej aj „mestská časť“) v konaní vedenom pod č. soc. 176/2003-642093-Já.

Zo sťažnosti najmä vyplynulo:

Sťažovateľ podal 9. júna 2003 mestskej časti *žiadosť „o jednorazovú dávku sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov“*.

Mestská časť žiadosť sťažovateľa zamietla rozhodnutím z 2. júla 2003, ktoré na základe podaného opravného prostriedku Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 32 S 13/2003-32 z 19. januára 2004 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Následne mestská časť žiadosť zamietla rozhodnutím z 23. februára 2004, ktoré na základe opravného prostriedku Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Sp 220/2005-38 zo 14. mája 2007 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Žiadosť sťažovateľa mestská časť opätovne zamietla rozhodnutím z 20. augusta 2007, ktoré krajský súd rozsudkom č. k. 3 Sp 58/2007-33 z 23. februára 2010 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Následne mestská časť žiadosť sťažovateľa zamietla rozhodnutím z 15. marca 2010. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 29. marca 2010 opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 209/2011-21 z 24. mája 2012 tak, že ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že „v zmysle ust. § 250t ods. 1 O. s. p. a dňa 27. 10. 2011 podal žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy v postupe Mestskej časti B. v konaní pod č. soc. 176/2003-642093-Já zo dňa 02. 07. 2003. (...) Ďalej v zmysle Zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach a doplnení niektorých zákonov dňa 13. 10. 2011 sťažovateľ podal na mestskú časť sťažnosť pre nekonanie vo veci a žiadal odstrániť vzniknutý protiprávny stav. Mestská časť sa po súčasnosť riadne nevyjadrila k danej veci(...)

V podstate sa od podania žiadosti zo dňa 09. 06. 2003 na Mestskej časti B. pod č. soc. 176/2003-642093-Já nekoná vôbec v súlade ust. Zák. 71/1967 o správnom poriadku. Mestská časť v rámci svojho rozhodovania neberie na vedomie rozhodnutia správnych súdov. Úmyselne koná vo veci preskúmania tak, aby správny súd po prešetrení, vec opätovne vrátil mestskej časti na ďalšie konanie o čom svedčí aj konanie nápravy a podaná sťažnosť, že vo veci vôbec nekoná.“

Na základe uvedených podstatných skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. P. rozhodnutím orgánom verejnej správy, podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, právo prerokovania veci bez zbytočných prieťahov podľa v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Mestskej časti B. v konaní vedenom pod č. soc. 176/2003-642093-Já. porušené bolo.

2. Mestskej časti B. prikazuje, aby v konaní vedenom pod č. soc. 176/2003-642093-Já., riadne konala v medziach zákona a rozhodla bez zbytočných prieťahov.

3. M. P. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4.500 € (slovom štyritisíc päťsto EUR), ktoré mu je Mestská časť B. povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 90/03).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej predmetom je namietaná nečinnosť orgánu samosprávy. *In concreto* ide o namietané dlhodobé prietahy postupom mestskej časti B. v konaní vedenom pod č. soc. 176/2003-642093-Já.

Podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v znení zákona č. 424/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Ústavný súd konštatuje, že žaloba (konanie) proti nečinnosti orgánu verejnej správy ktorá bola do nášho právneho poriadku zavedená od 1. januára 2003 je súčasťou správneho súdnictva, v ktorom konajú všeobecné súdy (v danom prípade je to krajský súd). Sťažovateľ má v správnom súdnictve podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku na ochranu svojich základných práv, ktorých porušenie namieta predmetnou sťažnosťou, účinné a dostupné právne prostriedky nápravy proti nečinnosti orgánu verejnej správy, čo napokon – ako to vyplýva zo samotnej sťažnosti – aj využil. Uvedená okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených.

Vzhľadom na uvedené dôvody bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2012